

[Lasse Budtz]

netop er rammerne, der skal gøres noget ved. Jeg tror, det er meget farligt, for det kan ikke lade sig gøre uden disse forskellige organisationers aktive medvirken. Jeg kunne naturligvis nævne adskillige eksempler på, i hvor høj grad netop organisationer og det, ministeren i bred almindelighed kalder rammer, vitterlig har bragt kulturen ud til kredse, som aldrig ville have fået muligheden før, og det lægger vi utrolig megen vægt på.

Jeg vil nok sige, at det netop derfor har undret os lidt, at ministerens forslag i samlingens løb generelt har haft karakter af at gøre livet mere usikkert for de udøvende kunstnere. Her tænker jeg selvfølgelig på forslagene om at yde dækning op til de berømte 40 pct. Det er trods alt oppositionen – nemlig det såkaldte andet flertal – som har hindret dette.

Ministeren taler også om regeringens og ministerens ret til omprioriteringer. Det er helt logisk, at det har ministeren ret til, men jeg vil da gerne indrømme, at vi kunne godt tænke os, at vi fik lidt mere indsigt i disse omprioriteringer, inden de havner i finansudvalget, eller hvor de nu behandles. Vi kunne godt tænke os, måske i forbindelse med en bred drøftelse af byrdefordelingen på de forskellige offentlige planer, at vi kunne komme ind på en eller anden ordning, som medførte, at f.eks. oppositionen fik i hvert fald mulighed for at udtale sig på et meget tidligt tidspunkt, når man tager initiativ til omprioriteringer i kulturministeriet.

Jeg synes, at regeringen skulle erklære sig villig til at snakke med os andre om det. Jeg ved godt, at regeringen ikke vil tale med os generelt om økonomiske problemer, men på det kulturelle område er der altså dette andet flertal, som heldigvis har været i stand til at fremkalde en dialog, og denne dialog har jo resulteret i en række lovforslag og en række love. Det har ministeren da også erkendt, navnlig her i anden omgang, hvorimod CDs ordfører rask væk tog æren for det hele. Det er altså et smagsspørgsmål, hvilken stil man skal benytte sig af.

Jeg har til afslutning kun én ganske kort, ikke meget vigtig bemærkning til hr. Bernhard Baunsgaard, som var så venlig at citere bogen »Rapport fra en kaffeklub«. Jeg håber da, at hr. Bernhard Baunsgaard kan huske, at der var adskillige kapitler i denne rapport. Der var flere gode kapitler. Jeg skrev to af

dem, men om de hører til de gode, ved jeg ikke.

Per Stig Møller (KF):

Til kulturministerens bemærkning til mig om kommunernes mulighed for selv at bestemme, hvem der skal udføre kunstværker, som de vil betale til, vil jeg godt sige, at selv om Statens Kunstfond bidrager, når kommunen selv betaler noget, bør det være kommunens selvvilje, som er afgørende for, hvilken kunstner der vælges. Statens beløb må være en støtte til initiativet og ikke være en overtagelse af initiativet; så mister det lidt af den lokale, decentrale motivering.

Men ellers er det hr. Lasse Budtz, jeg godt vil svare. Jeg sagde nogle ting om regeringens initiativ for at få forbedret kunstnernes sociale stilling, og jeg sagde, at det var noget væsentligt nyt, som denne regering gik i gang med. Det gør jeg med henvisning til redegørelsen, hvor der sp. 6650 står:

»Det er endvidere regeringens hensigt at tage spørgsmålet om kunstnernes sociale stilling i almindelighed op til overvejelse ud fra den betragtning, at der for flertallet af kunstnere ikke findes sociale ordninger af forsikringsmæssig og lignende karakter, således som det er tilfældet for de fleste andre befolkningsgrupper«.

Dertil kommer, at der er nedsat et udvalg, der skal undersøge, i hvilket omfang der findes skatte- og afgiftsregler, som giver unødvendige forringelser i kunstnernes arbejdsvilkår. Det er nogle meget væsentlige generelle forbedringer, der kan komme ud af det.

Hr. Lasse Budtz kom op og svarede vedrørende kunstfonden. Det er altså nærmest som: goddag, mand – økseskaft! For kunstfonden er et overordentlig væsentligt tiltag, men kunstfonden har ingen sociale motiver; tværtimod har man altid understreget, at den kun skal tage kvalitetsmæssige hensyn. Kunstfonden er intet socialt instrument, den er ikke generel, den kan mildne luften, den kan give muligheder for de få, men det er jo, som kulturministeren sagde, ikke en fond, der bevilger en million kroner til nogen som helst. Beløbet forsvinder jo: i det øjeblik man har bare over 100.000 kr., så trappes det ned.

Derfor kan jeg heller ikke bidrage til kulturforvirringen ved at tage nogle enkelte kunstnere frem, som hr. Maisted gør. Det er